

SZABÓ ZOLTÁN ATTILA

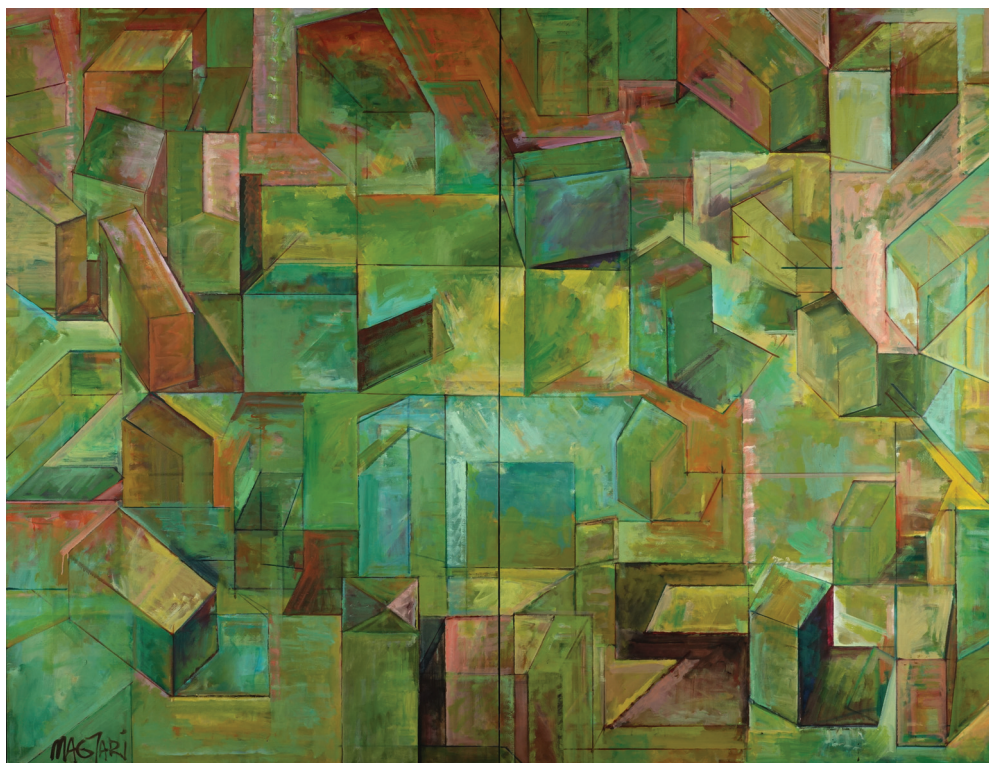
Üvegszilánkok

Az ürességérzet különleges állapot. A semmiből válik társbérlődé. Előtte nincs jele annak, hogy hozzád készül(ne).

Azután hopp, megérkezik, becuccol, leül a kanapédra, nem hagyja, hogy élvezd az esti focimeccset, tiltja, hogy kimenj a sörért; érzékelhetően igényli a jelenlétedet, a figyelmedet, mégsem érdeklődik felőled, be se mutatkozik, csak ül, kitölti a teret, befészkei magát a sejtjeidbe, elszívja a levegőt, de nem az összeszt, hiszen nem megölni jött, csak enyhén fojtogatni, már ha lehetséges egyáltalán az ilyesmi, már hogy „valaki” csak enyhén fojtogat (az aberráltak véleményére nem vagyok kíváncsi!); csak szemlél, csak kornyadozik (veled), láthatatlanul felfújja magát, belefújja magát az üveges szekrénybe, átlát, kiles és bekukkant egyszerre, ablakot nyit és zár, de inkább csak zár, elzár, riglizik, a hatalmát fitogtatja, körbeindáz, a bevágató napfény erejét szűri, az álmokat kioltja, a reményeket nemkülönben; megérteti (veled), hogy a lét illúzió, a lét a névtelen isten és a nevesincs ember értelmetlen szópárbaja, a lét moraj, a lehet szinonimája, bár az is lehetséges, hogy létezni eleve lehetetlenség, főképp itt, Kelet-Európában, a Kárpát-medencében, ahol az üres fecsegés államérdek, a locsogás történelmi hagyomány, a futball illúzió, a lenézés nemzeti sport, a nyomorultabbnak odavetett életvezetési tanácsadás követendő jópélda, ahol az antihumánus humánussá nemesül, *a jóindulat begerjed*, a humánus földbe tiportatik (döngöltetik), s az összes mókába jóféle közép-európai keserűség vegyül, és fordítva; mert e tájon minden fordítva van, mindent félreértenek, mindent túlmagyaráznak, túlvezérelnek, majd kivézenyelnek, szétlövetnek, újra rendeznek; a rendezőelv maga a rendezetlenség, s a szabályok lényege: a betarthatatlanság; a szabályok átírhatóak, a szabályokat gumifalak közé vetik (onnan is kiveszik), mert az összes szabályzó szabálytalan, aki pedig szabályoz, alakatlan, aki megrendsabályoz, alakváltó, aki mindezt betartaná, annak betartanak, aki hinni szeretné, azt hitetlenné (hitetlenné) teszik, s máris fojtogatja az ürességérzet, a jóféle ürességérzet, a stabilan kínzó, de mégis még épp elviselhető, mert erre is lehet igény, idővel egyenesen élményszámba mehet a sárba tiprás; a sárba tiportatott pediglen benyeli az ideológiát, a sárba döngölő úgyszintén; az ideológia megsemmisít, alultáplál, alávet, alászorít, elaljasít, eltagad, aluláraz, (lekáderez), letaglóz, s te hagyod, hagyod, hagyod, azután talán mégsem, de végül mégis; minden újakezdődik, minden újraéled/újrahal, kikezd, kitölti a teret, valami elszívja a levegőt, szívja, szívsz, szívja, kifújsz, s te fújhatod – rosseb vigye! –, a felét, a negyedét, a nyolcadát; az a tudom is én mi, az

ürességérzeted becuccol, leül a kanapéra, magára húzza a melegítőnadrágodat, kimegy a sörödért, megissza, kortyolja, lefetyeli, benyeli, de továbbra se öl meg, csak a vitrinbe zár.

Üvegcsontjaidat immár a szilánkok tartják egyben.

Magyari Márton: Repetitív táj – Bádogvilág 2. (2003)